

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. H., narozený X, toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 22. 8. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-783/BA-BA01-BA03-PŘZ-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. Dne 17. 7. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. OAM-783/BA-BA01-BA06-Z-2025, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 31. 10. 2025. Dne 11. 8. 2025 podal žalobce žádost o posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2025, č. j. OAM-783/BA-BA01-BA03-PŘZ-2025 bylo rozhodnuto tak, že je žalobce i nadále zajištěn.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému, že jeho úvahy na základě nichž nepřistoupil k propuštění žalobce ze ZZC jsou nedostatečné a nepřezkoumatelné. Žalovaný nevyhověl žádosti o propuštění ze ZZC zejména pro nelegálnost pobytu žalobce na území ČR a pro údajnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu. Nelegálnost pobytu představuje porušení zákona, čehož si žalobce byl a je vědom, nicméně poukázal na Úmluvu o postavení uprchlíků, která s případy nelegálního vstupu a pobytu na území státu počítá a požaduje, aby v případě uprchlíků nebylo takové jednání penalizováno. Žalobce připustil, že v době zajištění žalovaným nebyl v ČR uznán za uprchlíka a svou žádost o mezinárodní ochranu podal až posléze, nelze však odhlédnout od širšího právního rámce, na jehož základě není možné souhlasit s postupem žalovaného, který přistoupil k uložení prostředku ultima ratio pouze na základě jedné skutečnosti, nota bene takové, která u žadatelů o mezinárodní ochranu není ničím ojedinělým. Žalobce tímto netvrdí, že nelegálnost jeho vstupu a pobytu na území ČR neměla být žalovaným při úvahách o uložení vhodného opatření zohledněna, trvá však na tom, že to nemělo být tou nejpodstatnější okolností. Dále žalobce namítal nepřiměřenost stanové délky zajištění, která je v rozporu s právem na pravidelný přezkum důvodů zajištění. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzeními žalobce stran absence záruky součinnosti žalobce v rámci správního řízení v případě uložení zvláštního opatření. V tomto směru žalobce uvedl, že se správními orgány spolupracuje. Nadto žalovaný v napadeném rozhodnutí při úvaze, zda je či není možné vyhovět žádosti žalobce o propuštění ze zařízení nezohlednil, že žalobci bylo stanoveno zajištění v délce 110 dní, nijak nezohlednil ani to, že žalobce byl nejdříve zajištěn policií za účelem realizace správního vyhoštění ani délku tohoto předchozího zajištění, to vše, aniž by bylo postaveno najisto, zda, resp. kdy takové zajištění skutečně skončí. Žalovaný ani konkrétně nerekapituloval dílčí kroky, které bylo či je třeba učinit během 110 dnů zajištění, a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. Dále nesouhlasil s tvrzeními žalovaného ohledně nevyřešení problémů žalobce přeložením do pobytové střediska z důvodu obav z dalších zajištěných cizinců (nejspíše pramenících v rasové, náboženské a národnostní odlišnosti). Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 9. 9. 2025 žalovaný uvedl, že žalobce ve své žádosti o propuštění ze zajištění neuvedl žádné důvody, které by jeho propuštění umožňovaly. V případě žalobce nedošlo od doby vydání rozhodnutí o zajištění k žádným relevantním změnám. Žalobce měl možnost se proti původnímu rozhodnutí o zajištění obrátit na soud, to však neučinil. Žaloba je pouhým parafrázováním textu žádosti o propuštění ze zajištění, nyní však s přídavkem četných „pochybení“ správního orgánu. Žalovaný pouze obecně uvedl, že žalobce pobýval v ČR nelegálně. Při zajištění policií na hranicích s Německem uvedl, že jeho cílem byla Velká Británie. Je zřejmé, Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

že jeho úmyslem nebylo na území ČR podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a teze žalovaného o účelovosti podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je důvodná. Za absurdní pak žalovaný označil text žaloby, který se týká obav žalobce z ostatních cizinců v ZZC. Žalobce nejprve v žádosti o propuštění ze zajištění uvedl, že se obává lidí z arabských zemí. Text žaloby poté hovoří o tom, že tyto obavy již opadly, protože dané osoby byly v rámci ZZC přemístěny jinam. Následně však žaloba bez sebemenší snahy o zachování logického rámce znovu hovoří o pokračujícím strachu žalobce o jeho život a zdraví. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
8. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*“.
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
10. Dle § 46a odst. 10 zákona o azylu „*Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění*“.
11. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 7. 2025, č. j. OAM-783/BA-BA01-BA06-Z-2025, byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvody pro zajištění spatřoval žalovaný především v tom, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoliv povolení k pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a platného cestovního dokladu; před příjezdem do ČR vstoupil nelegálně na území dalších členských států EU; svého neoprávněného pobytu v ČR i dalších členských států EU si byl přitom dle jeho slov vědom; bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění; o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení v ČR, ač měl k tomu příležitost dříve na území dalších členských států EU jejichž územím projížděl; žalobcem zvolená cílová destinace byla Velká Británie; neuvedl žádné překážky ve vycestování zpět do země původu, pouze sdělil, že má rád Evropu a chtěl do ní jet. Znaky účelovosti spatřoval žalovaný i ve vnitřně rozporném jednání žalobce, který souhlasil s vycestováním zpět do země původu, avšak následně podáním žádosti o mezinárodní ochranu toto znemožnil. Současně žalobce ani nevyužil možnost nabídky dobrovolného návratu v podobě financování této cesty. Důvody, pro které žalovaný nepřistoupil k uložení zvláštních opatření, spatřoval v tom, že na území ČR se nenachází žádná blízká osoba či rodinný člen. Naopak v zemi původu se nachází celá žalobcova rodina, tudíž nemá žádnou motivaci zůstat na území ČR a být žalovanému k dispozici pro potřeby správního řízení na konkrétně určitelném a stabilním místě. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce nebyl v ČR nikde hlášen k pobytu a jako svou doručovací adresu sdělil adresu v Iráku. Bylo tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Rovněž žalovaný zmínil i žalobcovu nemajetnost a zamezení v přístupu na trh práce, kdy tak žalobce neměl možnost obstarat si finanční prostředky k zajištění ubytování či dojíždění na pracoviště žalovaného ke kontrolám. Umístění žalobce do pobytového střediska nepovažoval žalovaný za možné a vhodné, neboť v takovém případě žalobci nic nebrání středisko volně opustit a zmizet z dosahu správních orgánů a zmařit tak účel řízení o mezinárodní ochraně. Tuto svou tezi dovozoval žalovaný z dosavadního jednání žalobce (viz shora).

12. V aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí byla posouzena žádost žalobce o propuštění ze ZZC, kterou žalobce odůvodnil zejména obavou z fyzického násilí ze strany ostatních cizinců arabského původu zajištěných v ZZC, a to pro svoji kurdskou příslušnost, zároveň mělo dojít k několika verbálním útokům na jeho osobu. Dále se žalobce domáhal svou žádostí přiznání statusu zranitelné osoby pro svůj nízký věk blízký mladistvému a traumatům ze zacházení v Iráku. Žalobce rovněž uvedl, že hodlá plně spolupracovat se správními orgány a navrhl uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani tyto skutečnosti jako pádný důvod pro propuštění žalobce ze ZZC, jak se vypořádal s jednotlivými důvody viz dále.
13. Jelikož žalobce nepodal proti rozhodnutí ze dne 17. 7. 2025, č. j. OAM-783/BA-BA01-BA06-Z-2025 žalobu, je nutné na toto rozhodnutí, včetně tam uvedených skutečností a závěrů, nahlížet jako na správné a v souladu se zákonem. Žalobce se nyní v projednávané žalobě vrací svou argumentací i k výše uvedenému rozhodnutí, avšak prostor k jeho zpochybnění již pominul. Nyní soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o propuštění ze ZZC, kdy to byl právě žalobce, který obsahem své žádosti stanovil žalovanému rozsah, v jakém má jeho další pobyt v ZZC hodnotit.
14. Žalobce namítal nenaplnění podmínek pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy nepovažoval jednak svůj nelegální pobyt a vstup na území ČR a tvrzení žalovaného o účelovosti své žádosti za důvodné a intenzivní pro aplikaci výše uvedeného ustanovení.
15. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 2-3 aktuálně žalobou napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a je tak i nadále Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

třeba trvat na zajištění žalobce. Dosavadní chování žalobce (vědomý vstup na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění a platného cestovního dokladu, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, nelegální vstup na území dalších členských států EU) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR či pokračovat dál do cílové destinace, a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizaci správního vyhoštění. V tomto směru soud připomíná, že žalobce využil služeb převaděčů a cestoval skrytým způsobem, což odráží žalobcovy sklony k využití i nelegálních prostředků k dosažení svého cíle. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovosti jeho skrývání či útěku.

16. Stěžejní skupina námitek žalobce se týká nedostatečného a nesprávného posouzení jeho žádosti o propuštění ze ZZC z hlediska možné aplikace zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Konkrétně ve vztahu k navrhované aplikaci ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žalovaný uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádný majetek, nedisponuje žádnými finančními prostředky ani možnostmi si je obstarat. Naopak je z jednání žalobce zřejmý úmysl pokračovat i nadále v cestě do cílové destinace, ač nyní tvrdí něco jiného. Žalobce využil pro naplnění účelu své cesty i pomoc převaděčů, kdy cestoval skrytým způsobem. Takové jednání vykazuje nepopíratelný ukazatel míry protiprávního jednání, kterého se žalobce nestrachuje využít, aby dosáhl svého cíle. Proto nyní, kdyby došlo k přemístění žalobce do pobytového střediska s volným pohybem, existuje důvodná obava, že by tento takovou příležitost neváhal využít a opět přistoupil k využití všech dostupných prostředků, tedy i těch nelegálních, a pokračoval v cestě k dosažení cílové destinace. Žalobci by z uvedeného důvodu nic nebránilo zmizet z dosahu žalovaného, skrývat se na území ČR nebo pokračovat dále v cestě. Veškeré výše uvedené argumenty poté vedly žalovaného, dle názoru soudu zcela odůvodněně k závěru, že žalobce nepředstavuje dostatečnou záruku pro uložení zvláštního opatření § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Nic na uvedeném nemůže změnit ani tvrzení žalobce, že by byl stejně navrácen v rámci Dublinského Nařízení, neboť není garance, že by žalobce, pokud by k tomu nebyl donucen okolnostmi jako nyní, tuto žádost v jiné zemi podal. Současně je sice chvályhodné, že žalobce nyní spolupracuje se správními orgány, přesto takové jednání není možné považovat za dostatečnou záruku pro jeho budoucí chování, neboť žalobce nyní nemá jiné možnosti než spolupracovat. Stejně tak není zřejmé, v čem konkrétně žalobcova spolupráce nad rámec běžné spolupráce spočívá.
17. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom důvodně dospěl k závěru, že tento neskýtá záruku plnění uložených povinností.
18. Ohledně argumentu žalobce, že se při zajištění cítí být v nebezpečí díky arabsky mluvícím cizincům ubytovaným v ZZC, správní orgán trefně argumentoval obdobnou skladbou Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ubytovaných i v pobytových (přijímacích a integračních) střediscích Správy uprchlických zařízení, kde jsou žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany ubytováni s osobami jiných státních příslušností, včetně osob arabské národnosti. Žalovaný rovněž rozporoval tvrzení žalobce stran nevidování informací o konkrétních konfliktech žalobce s konkrétními osobami arabské národnosti, které v zařízení aktuálně pobývají a jejichž předmětem zájmu by se stal, kdy žalobcovy obavy označil za nedůvodné a spíše za vlastní subjektivní předpojatost vůči osobám arabské národnosti. Žalovaný poté dle názoru soudu správně odkázal žalobce na možný postup pro výše popsané situace, spočívající v podání oficiální žádosti Správě uprchlických zařízení o ubytování v jiné části ZZC, s osobami jiných národností, pokud pro to uvede a prokáže konkrétní důvody. Taková žádost však nebyla dle informací žalovaného Správě uprchlických zařízení ze strany žalobce v době rozhodování doručena. Soud dále doplňuje, že ze strany žalobce byly tvrzeny pouze verbální urážky, kterým nerozuměl, přesto dovozuje, že byly vyřčeny agresivně a vulgárně. V tomto ohledu soud připomíná, že žalobce je v postavení, které si sám způsobil, a proto je nyní povinen snést určité nepohodlí. Rovněž je pochopitelné, že v uzavřeném prostoru, kde se nachází více osob různých národností, povah i různého náboženského vyznání, se budou vyskytovat třecí plochy. Nicméně, pro zamezení toho, aby tyto drobné roztržky přerostly ve větší konflikty ústící až ve fyzické násilí, jsou v zařízení přítomni zaměstnanci těchto zařízení. Současné nelze vyloučit, ba naopak lze předpokládat, že obdobná situace bude panovat i v pobytových střediscích, kde bude skladba ubytovaných obdobná, stejně jako atmosféra, a to nehledě na uvolněnější režim pobytových středisek. Rovněž tato tvrzení nedokládají žádnou změnu v situaci žalobce, která by měla vést k jeho propuštění, ale spíše k úpravě způsobu jeho zajištění v rámci ZZC, neboť nijak nedokládá žádnou změnu okolností či záruk, že bude k dispozici pro správné řízení a nepokusí se uprchnout.

19. Dále soud kvituje názor žalovaného stran nepřiznání žalobci postavení zranitelné osoby. V případě žalobce nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že je zranitelnou osobou, jejíž zajištění v ZZC je bez dalšího dle § 46a odst. 3 zákona o azylu vyloučeno. Zákon o azylu, konkrétně ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, stanovuje demonstrativní výčet toho, koho je možné považovat za zranitelnou osobou. Názor žalobce, že může spadat do kategorie zranitelných osob vzhledem ke svému věku 19 let, je irelevantní, neboť se jedná o zletilou osobu, která byla schopna sama vycestovat a starat se o sebe po dobu cesty. Bez dalšího tedy argument nízkým věkem nelze považovat za důvodný. K tvrzení, že o žalobcově zranitelnosti svědčí i to, že si prošel traumatickými zkušenostmi v Iráku, soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobce tyto zkušenosti v žádosti nijak konkrétně nespecifikoval, ani se o žádných takových událostech, díky kterým by mohl být považován za zranitelnou osobu, nezmiňoval v poskytnutí údajů v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rovněž trefně odkázal na policejní protokol o výsledku účastníka správního řízení, kde žalobce uvedl, že v domovské zemi není nijak ohrožen na životě, nehrozí mu mučení, nelidské zacházení a držení v otroctví, z Iráku odcestoval, protože má rád Evropu a chtěl jet do Evropy. Z těchto důvodů nenasvědčuje nic tomu, že by se mohl řadit mezi zranitelné osoby. Ani nyní v žalobě žalobce svá tvrzení o traumatech nijak nerozvedl, a proto je nebylo možné blíže posoudit. Samotný fakt, že je žalobce Kurd bez dalšího nedokazuje nic.
20. Podle čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků „*Uprchlíci, kteří se nezákonně zdržují v zemi, do které se uchýlili*“

1. Smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.

2. Smluvní státy nebudou na pohyb takových uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno, nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země. Smluvní státy povolí takovým uprchlíkům rozumnou lhůtu a poskytnou všechny potřebné prostředky k získání povolení vstupu do jiné země.“

21. Dle výše citovaného znění čl. 31 Úmluvy, nebrání nic za splnění dalších podmínek omezit na svobodě i uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobce přicestoval na území ČR skrytým způsobem za pomoci převaděčů, přičemž se správním orgánům sám nepřihlásil. Jelikož tak žalobce neučinil, přistoupil žalovaný k aplikaci vnitrostátního práva, a to konkrétně ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil, přičemž zvažoval vhodnost uložení alternativního řešení (viz § 47 téhož zákona) s negativním výsledkem. Tímto žalovaný dostal mezinárodním závazkům ČR.
22. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, jíž vytýká žalovanému nepřiměřenost napadeného rozhodnutí jak ve vztahu k naplnění důvodů jeho zajištění, tak vyloučení možnosti uložení zvláštních opatření. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince, kteří pobývají na území ČR nelegálně, podají žádost až v ZZC a bylo jim uloženo správní vyhoštění, nýbrž k těmto okolnostem musí dojít kumulativně, tj. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a proto je splněna i podmínka přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Současně s tím se žalovaný dostatečně vypořádal i s důvody, pro něž nelze žalobci uložit zvláštní opatření v žádné z jeho forem. Opět k takovému rozhodnutí nedošlo na základě jednotlivých důvodů, nýbrž v jejich souhrnu, který vypovídá o osobě žalobce a o tom, zda představuje záruku splnění uložených povinností a omezení.
23. Žalobcova argumentace směřovala i vůči délce doby zajištění, kterou shledal jednak nepřezkoumatelnou a jednak omezující jej na právu na pravidelný soudní přezkum rozhodnutí týkajících se jeho zajištění. Správní orgán se v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC v původním rozhodnutí ze dne 17. 7. 2025, č. j. OAM-783/BA-BA01-BA06-Z-2025. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce.

24. Soud neshledal důvodnou ani tu část námitky týkající se paušálního stanovení délky doby zajištění. Doba zajištění v délce 110 dnů byla stanovena na základě průměrné doby nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci jako je ta žalobcova. Lze konstatovat, že formalistické bazírování na individuálním stanovení doby zajištění na jeden den přesně je neproveditelné a nedůvodně pedantské. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji. Rovněž nelze zohlednit dobu předchozího zajištění dle zákona o pobytu cizinců, neboť nynější doba zajištění slouží k zcela odlišnému účelu, a to k zajištění žalobce pro řízení o mezinárodní ochraně.
25. Jako neúčelné se jeví i řetězení rozhodnutí o prodloužení zajištění, jak navrhuje žalobce, neboť by v takovém případě docházelo k zbytečnému zahlcení správního orgánu a posléze i soudu. Soudní přezkum je žalobci garantován možností podat žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, kdy proti následně vydanému rozhodnutí je žaloba přípustná. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. Ačkoliv tedy může žalobce podat z důvodu stanovené lhůty 110 dnů v této lhůtě pouze jednu žalobu proti samotnému rozhodnutí o svém zajištění, není to jediný způsob, jak se domoci dalšího soudního přezkumu svého zajištění. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění.
26. Jelikož žalobce neuvedl ve své žádosti žádné námitky proti délce doby svého zajištění, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby výše uvedenou úvahu znovu opakoval i v nynějším rozhodnutí, neboť nebyly shledány důvody pro ukončení zajištění či uložení zvláštního opatření, je logické, že nebyl ani důvod měnit dobu trvání zajištění, a proto soud shledal odkaz žalovaného v tomto směru na předešlé rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné.
27. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný si pro vydání svého rozhodnutí zajistil dostatek materiálů, na jejichž základě lze hovořit o dostatečně zjištěném stavu věci. Pakliže se žalobce dovolává nedostatečně zjištěného stavu věci, nebránilo mu nic v tom, aby skutkový stav věci doplnil a předložil důkazy jako podporu pro svá tvrzení. Rovněž nelze opominout, že projednávaný případ byl zahájen na základě žádosti žalobce, který zcela nezabývá žalovaného povinností zjistit skutečný stav věci, přesto vychyluje břemeno důkazní a břemeno tvrzení v neprospěch žalobce na jeho stranu. Byl to tudíž žalobce, kdo předně ovlivnil rozsah a způsob zjišťování skutečného stavu věci. Žalovaný správně vycházel při rozhodování z předchozího rozhodnutí, které je třeba považovat za správné. Nad to, veškeré důkazy jsou obsaženy ve správním spise, kdy jejich správnost žalobce nerozporoval. Dále žalobce ani neuvedl, co konkrétně měl žalovaný dále objasnit a jaké důkazy a proč měl obstarat. Veškerá tvrzení žalovaného tak nachází oporu ve spisovém materiálu, na který žalovaný odkázal.
Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

28. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil žádost žalobce o propuštění ze ZZC, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 18. září 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.